Там, де тінь паркану рудувата,
Мов на пострах,
за кількоро днів
Кропиви гущавина крислата
Розрослася опісля дощів.

У дитинстві, як, було, нашкодиш,
Нею так шмагали по ногах,
Що й за двері довго не виходиш —
Не пускає страх.

Інший спогад...
Наша бабця жвава
Кропиву варила в казанку:
"Їжте, хлопчики, залізну страву —
І ніщо не зломить на віку".

Ніби розгадав я власну долю
І сьорбав найбільше...
То й за двох
Випало зазнати втрат і болю.
Випало засмути і тривог.

Тож, виходить, не залізні жили,
А залізна вдача день при дні —
Щоб чужі нещастя не зломили —
Завжди найпотрібніша мені.

Перекладач: Анатолій Глущак